

THESEUS'

EERSTE OVERWINNING

Andere boeken van Ingrid Vandekerckhove bij Clavis

Super!

Eureka!

Vergeetjeskruid

Holderdebolder naar Bolderhof

De drommelse drone

De bende van Zeus

Planeet Snoepiter

De geluksplukkers

Ingrid Vandekerckhove

THESEUS'
EERSTE OVERWINNING

met illustraties van
Frodo De Decker

Ingrid Vandekerckhove

Theseus' eerste overwinning

© 2021 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York

Omslagontwerp: Studio Clavis

Illustraties: Frodo De Decker

Trefw.: Griekse mythologie, held

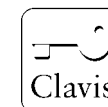
NUR 283

ISBN 978 90 448 4191 6

D/2021/4124/145

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

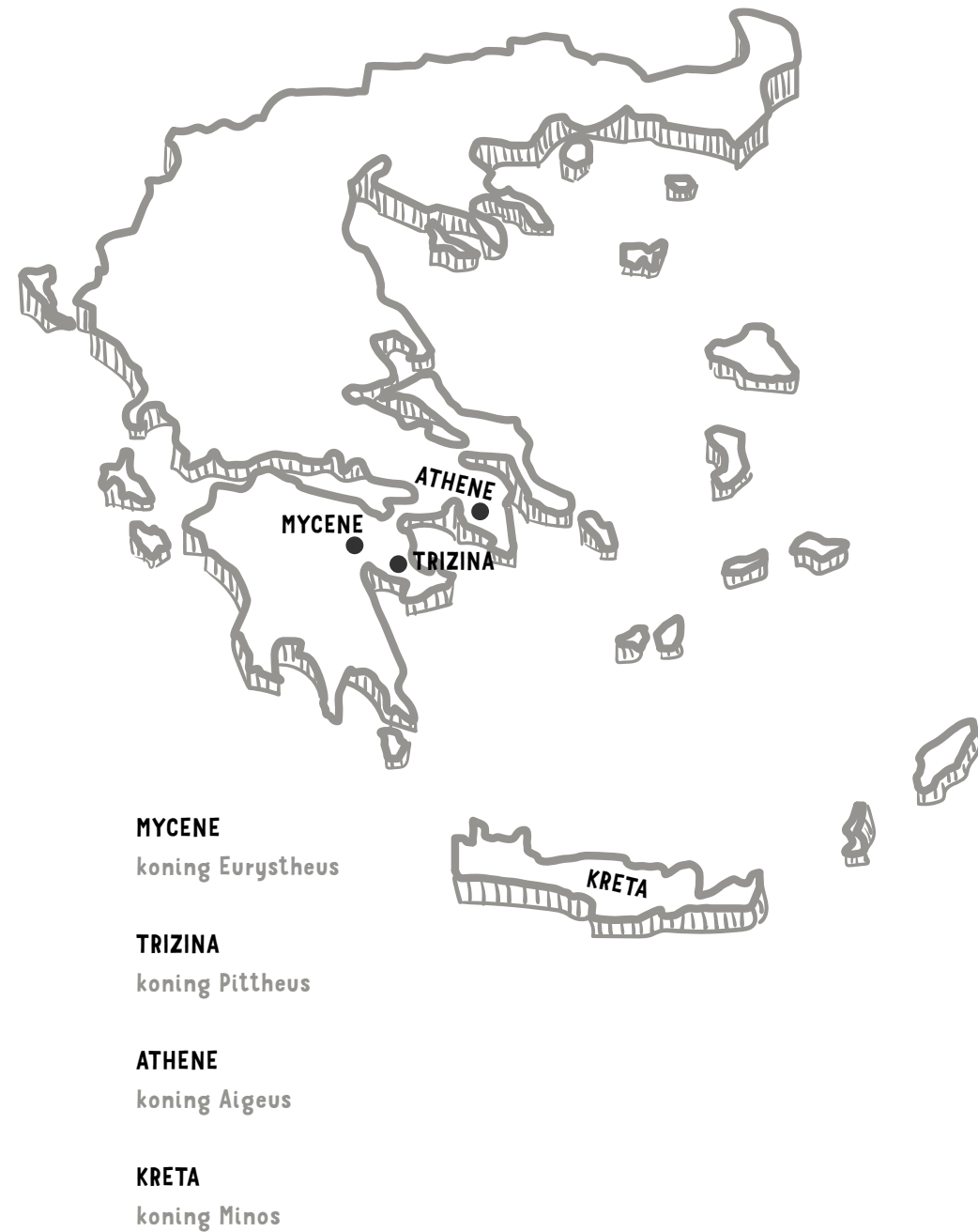

Je weet het of je weet het niet: Theseus is de halfgod die de Minotaurus versloeg, het vreselijke monster (half stier, half mens) dat zijn buik rond at met kindervlees.

Maar ook Theseus werd niet als held geboren. Eerst moest hij op zoek gaan naar zijn eigen waarheid en zijn dromen. Een gewoon kind dus.

Ja, iedereen is ooit klein geweest. Je vader, je moeder, je opa, je oma. Elke koning of koningin. En ook Zeus en Herakles. Net als jij of elke andere held over wie wordt verteld. Zoals in dit verhaal.

Dank aan mijn twee jonge lezers, Jasper en Lukas. Zij lazen en zagen dat het goed was. Dank ook aan Lodewijk, omdat hij me alle ruimte geeft voor mijn dromen.

ER WAS EENS

Er was eens geen sprookje.

Er was eens de tijd van lang geleden, meer dan 2800 jaar geleden. De tijd van de Griekse oudheid, de tijd van goden, van helden, reuzen, draken, monsters en nimfen. De tijd ook van koningen, koninginnen, prinsen en prinsessen. Van gewone mensen en helden. De tijd van mythes en heldenverhalen.

De goden leefden allemaal in een prachtig paleis boven de wolken op de top van de hoogste berg van Griekenland: de Olympos. Ze daalden regelmatig de Olympos af en kwamen onder de mensen. Sommige goden werden verliefd op mensen, sommigen trouwden, anderen niet, sommigen kregen kinderen, anderen niet. Een kind van een god en een mens was een halfgod. Dat kon. Er kon veel in die tijd.

De goden hadden een belangrijke troef die mensen niet hadden: ze waren onsterfelijk. Ze leefden eeuwig. Dood gingen ze nooit, wat ze ook deden. Hoe dom, kinderachtig, gek of gevaarlijk ze zich ook gedroegen, ze bleven leven. Sommigen onder hen konden toveren, hadden superkrachten of konden vliegen, maar voor een groot deel gedroegen ze zich net als wij, mensen.

De mensen die toen leefden, waren eigenlijk niet anders dan de mensen van nu. Maar bij sommigen van hen was het net iets anders. Hadden ze geluk? Hadden ze van de godendrank gedronken? Of waren ze gedreven door een droom of een gemis? In elk geval zijn ze door het leven gegaan en

gestorven als helden. Ze leven nog steeds voort in verhalen die de mensen elkaar vertelden, opnieuw en opnieuw, en elkaar nog steeds vertellen, nu al 2800 jaar lang ...

Theseus is zo'n held.

Theseus, die zo sterk wilde worden als een leeuw.

IN TRIZINA, EEN GRIEKS DORPJE AAN DE KUST

Veel woorden hebben kinderen niet nodig. Dat was toen ook al zo.

Het was de eerste schooldag in Trizina. De kinderen zaten aan de voet van een kleine tempel, die meester Petros mocht gebruiken om les te geven aan zijn elf leerlingen. Daar had koning Pittheus, de koning van Trizina, voor gezorgd.

Theseus, Elias en Filippus bikkelden. Leander keek toe. Of hij stond te dromen, dat wist je bij hem nooit zeker.

De nieuwe kwam eraan. 'Hoi, ik ben Ares,' zei hij heel gewoon.

'Hoi Ares,' zeiden de anderen, ook heel gewoon.

Alleen Theseus niet. Die zei: 'Dat kan niet. Je bent geen god.'

De nieuwe liet meteen zijn spieren rollen. 'Zal ik het laten zien?' Voor hem was de strijd begonnen.

Wat wilde hij graag als Ares zijn, de oorlogsgod die hij zo bewonderde! Met de naam van zijn idool zou hij vast indruk maken. Maar het leugentje ontplofte als een zeepbel toen de meester hem aanwees en vroeg: 'Zo, Yannis, laat eens horen wat je over onze goden weet. Wie is de oppergod?'

'Zeus, meester Petros,' zei de nieuwe met gebogen hoofd. Zijn ogen schoten alle kanten op.

'Heel goed. Vertel,' drong de meester aan, 'wat weet je over hem?'

'Zeus is weer verliefd,' kwam Filippus tussenbeide. Filippus had bijna altijd zijn mond vol noten en weetjes. Ook nu

had hij net een amandel in zijn mond gestoken en kwam hij met een verse roddel. ‘Deze keer op een prinses, geloof ik, of een nimf. Mijn vader vertelde ...’

‘Filippos!’ viel de meester uit. ‘Jou heb ik niets gevraagd. Bovendien wil ik hier geen praatjes horen. Straks krijg je een bliksemschicht naar je hoofd geslingerd en moet je een offer brengen aan Zeus, zodat hij jou niet slechtgezind zal zijn. Kijk maar uit, jij.’ Hij wendde zich weer tot de nieuwe jongen. ‘En, Yannis, vertel me eens, Zeus is getrouwd met ...’

‘Met de godin Hera, meester.’

‘Heel goed, Yannis.’

Nu wist iedereen dat Yannis Yannis was en niets met Ares, de god van de oorlog, te maken had, alleen dat hij van vechten hield.

‘Elias, leg jij ons even uit wie de god Dionysos is,’ zei meester Petros.

Elias zat naast de nieuwe. Zijn muizengezichtje begon meteen te stralen. ‘Dionysos? Die lijkt op Filippos,’ gniffelde hij. ‘Ronde kaken, wat mollig. Hij is luidruchtig, lacht graag, feest graag, praat veel en eet veel. Dionysos is de god van het feest en de vreugde, meester.’

Filippos stak stiekem het zakje amandelnoten onder zijn tuniek weg en bloosde.

‘Dat volstaat, Elias,’ grinnikte meester Petros. Toen zette hij weer zijn luide basstem op: ‘Allemaal samen nu. De godin van de wijsheid?’

‘Athene,’ antwoordden alle kinderen in koor.

‘De god van de liefde?’

‘Eros.’

‘De godin van de schoonheid?’

‘Afrodite.’

‘De godin van de jacht?’

‘Artemis.’

‘De god van de kunst en de poëzie?’

‘Apollo.’

Alleen Elias riep uit volle borst ‘Leander!’ en hij lachte om zijn eigen grap.

Leander, die naast hem zat, stompte zijn vriend verlegen met zijn elleboog.

‘Zo, Elias.’ De meester schraapte zijn keel. ‘Jij herkent een god in elk van je vrienden?’

‘Lang, smal ...’ begon Elias zijn vriend te beschrijven. ‘En Leander kent bijna alle verzen van Homeros uit zijn hoofd.’

‘Konden we dat ook maar van jou zeggen,’ mompelde meester Petros met een frons in zijn voorhoofd. Hij keek Elias met zijn pientere ogen streng aan. ‘En welke god herken je in Theseus?’

‘Poseidon, de god van de zee,’ zei Elias zonder aarzelen. ‘De zwarte haren, zo zwart als zeewier, de spieren ...’

‘Oké,’ onderbrak de meester hem plots streng. ‘Kennis is één ding, maar de goden gunstig stemmen is nog belangrijker. Vergeet dat niet. Daarom zullen we vanmiddag samen een heilige olijfboom planten ter ere van de goden.’

De les ging verder. Terwijl de kinderen allemaal op maat de verzen van Homeros opzegden, fluisterde Yannis in Elias’ oor: ‘Die met zijn zwarte haar daar, die heet dus Theseus?’

Elias knikte.

‘Zou je ook in mij een god kunnen herkennen?’

'Eh ... misschien.' Elias keek de nieuwe bedremmeld aan. 'Dan het liefst Ares,' zei Yannis. 'De god van de oorlog.' Ja, die herken ik wel in jou, dacht Elias, maar hij zweeg.

ONDERTUSSEN OP DE OLYMPOS

Zeus zat op zijn troon wat met zijn bliksemschichten te spelen. Dat deed hij altijd wanneer hij zich verveelde. Zelfs een oppergod had het niet altijd naar zijn zin. En vandaag was weer zo'n dag. Hij verveelde zich stierlijk, want Kotto, zijn trouwe adelaar en boezemvriend, had besloten om aan de grote lenteschoonmaak van zijn verenkleed te beginnen. Hij zat op de armleuning van de troon en had alleen maar oog voor zijn eigen veren, waar hij in zat te pikken.

